

การศึกษาความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาไทยและความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา)
โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ

A study of Thai Language Listening - Speaking Abilities and Interest to
Wards Thai Language Learning of Kindergarten ii Students at Banchombueng
(Wapeepromprachasuksa) School by Experiencefable Story Telling with Picture

ศิริพร หลิวประเสริฐ และกิตติคม คาวีรัตน์

Siriporn Liwprasert and Kittikom Kaveerat

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

Master of Education , Muban Chombueng Rajabhat University

Received: September 13, 2018

Revised: October 22, 2019

Accepted: October 22, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทย ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การเล่านิทานประกอบภาพ หลังการทดลอง และ (2) ศึกษาความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทาน ประกอบภาพหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) ที่เรียนวิชาภาษาไทยในระดับเตรียมความพร้อม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้อง รวม 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการประสบการณ์โดยวิธีการจัดประสบการณ์ การเล่านิทานประกอบภาพ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง - การพูด และแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย มี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการศึกษาความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ หลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก (2) ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ หลังการทดลองอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ความสามารถในการฟัง - การพูด, ความสนใจ, การจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบ

Abstract

The purposes of this research were: (1) to study Thai Language listening-speaking abilities of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by experience fable story telling with picture after the experiment; and (2) to study the interest towards Thai Language learning of Kindergarten II students Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by experience fable story telling with picture after the experiment. Samples used in the research were 35 kindergarten II students who studied Thai Language (Preparatory level) in the second semester of the 2017 academic year at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school. They were selected by cluster random sampling. The instruments used in this research were lesson plans by experience fable story telling with picture, Thai Language listening-speaking abilities test and Thai Language observation forms and a questionnaire of interest towards Thai Language learning. Statistics used for data analysis were percentage, mean and standard deviation. The results of the research indicated that: (1) Thai Language listening-speaking abilities of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by experience fable story telling with picture after the experiment were at the highest (2) interest towards Thai Language learning of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by experience fable story telling with picture after the experiment were at the highest.

Keywords: Thai language listening-speaking abilities, interest, experience fable story telling with picture

บทนำ

ปัจจุบันเป็นยุคที่โลกมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว อันสืบเนื่องมาจากการใช้เทคโนโลยีเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ ของทุกภูมิภาคของโลกเข้าด้วยกัน กระแสการปรับเปลี่ยนทางสังคมที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 ส่งผลต่อวิถีการดำรงชีพของสังคมอย่างทั่วถึง ครูจึงต้องมีความตื่นตัวและเตรียมพร้อมในการจัดการเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนมีทักษะสำหรับการออกไปดำรงชีวิตในโลกในศตวรรษที่ 21 ที่เปลี่ยนไปจากศตวรรษที่ 20 และ 19 โดยทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ที่สำคัญที่สุด คือ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เด็กในศตวรรษที่ 21 นี้มีความรู้ ความสามารถ และ ทักษะจำเป็น ซึ่งเป็นผลจากการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัย สนับสนุนที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ (Panich, 2012) ปัจจุบันการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศได้สร้างสภาพโลกที่ไร้พรมแดน

ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศสามารถดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว ในการติดต่อสื่อสารภาษาถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และการเรียนรู้วิทยาการอื่น ๆ ตลอดจนการประกอบอาชีพ การที่นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารได้นั้น นักเรียนจำเป็น ต้องฝึกฝน ทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆกัน อีกทั้งยังสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ ประโยชน์อย่างแท้จริง (Uengsakul, 2002) ซึ่งในบรรดาทักษะการใช้ภาษาทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งของมนุษย์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษากับเด็กอายุ 3-5 ปี โดยมุ่งเน้นให้เด็กมีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย ตามความสามารถ และ ความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งเป็นมาตรฐาน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ในมาตรฐานที่ 4 เด็กมีพัฒนาการ

ด้านสติปัญญา ข้อ 4.3 มีทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับวัย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สิริมา ภิญโญนันตพงษ์ (2007) กล่าวว่า การเสริมสร้างทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักพัฒนาการ และหลักการเรียนรู้ดังกล่าวควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติรวมทั้งเป็นกิจกรรมที่สามารถกระทำร่วมกันได้ทั้งในรูปแบบ ระหว่างเด็กกับเด็กและเด็กกับครูกิจกรรมการพูดได้แก่การท่องคำคล้องจองการเล่าเรื่องการสนทนาและการวางแผนร่วมกัน (Thummaborworn, 2001) ดังคำกล่าวของ กุศยา แสงเดช (2545) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญ ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนและ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จารุพรรณ เพ็งศรีทอง (2001) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังและการพูดเป็นทักษะที่นักเรียนรู้สึกว่ายาก เพราะคำพูดที่ได้ยินจะผ่านหูผู้ฟังในช่วงเวลาสั้น คำและประโยคต่าง ๆ ติดต่อกันมาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องถ้าผู้ฟังไม่สามารถตามได้ทันทีก็จะฟังไม่เข้าใจและคิดว่าผู้พูดพูดเร็วจึงจับใจความสำคัญไม่ทัน จำแนกเนื้อหาไม่ได้ทั้งๆ ที่ผู้พูดพูดอย่างเป็นธรรมชาติ ด้วยความเร็วปกติที่เจ้าของภาษาเข้าใจอีกทั้งผู้ฟังต้องการฟังทุกคำให้ เข้าใจเหมือนการอ่านหนังสือซึ่งสามารถเห็นได้ทุกตัวอักษร จึงมีแต่คิดถึงข้อความที่ยังไม่เข้าใจทำให้สับสนและไม่เข้าใจเมื่อฟังข้อความต่อไป ดังคำกล่าวของ อันเดอร์วูด (Underwood, 1990) และ เออร์ (Ur, 1994) กล่าวว่า นักเรียนส่วนมากไม่สามารถจำเนื้อหา โดยเฉพาะข้อความยาว ๆ และบางครั้งไม่เข้าใจความหมายของเนื้อหาที่ได้ยินปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยๆมาจากการที่ผู้ฟังต้องการฟังทุกคำให้เข้าใจ และ แยกไม่ออกว่าข้อความใดเป็นเนื้อหาสำคัญ แม้ว่าทักษะการฟังจะมีความสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของเตอนิจ เฉลิเมิก (2000) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเล่าเรื่องราว สามารถนำมาใช้ได้อย่างได้ผลดียิ่งในการเรียนภาษา เนื่องจากการเล่าเรื่องเป็นเทคนิคหนึ่งของทุกๆวัฒนธรรม ที่ดึงดูดใจคนทุกชาติ ทุกภาษา อันเนื่องจากผู้เล่าจะใช้ท่าทาง และภาษากายประกอบทำให้ผู้ฟังสนใจ และติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ นอกจากนี้ ซิมสัน (Simpson, 1995, p. 1) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กมีความชื่นชอบกับการฟังเรื่องเล่าอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่มีเวทย์มนต์คาถา หรือพลังวิเศษเหนือธรรมชาติ อีกทั้งเรื่องเล่า สามารถสอนเกี่ยวกับการ

ดำเนินชีวิตของตนเองและของผู้อื่นด้วย นอกจากนี้การเล่าเรื่องถือได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่พิเศษซึ่งสามารถช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจวัฒนธรรมในแต่ละชาติได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ มานิตา ลิโทวลิต (2544) ยังให้แนวคิดเกี่ยวกับนิทานเพื่อเล่าเรื่องให้เข้าถึงจิตใจของเด็ก โดยใช้ภาษาที่สละสลวย และสามารถให้ภาพในจินตนาการจากเรื่องราวในนิทานไปสู่การสร้างโยงใยของสมอง และพัฒนาการขึ้นด้วยการนำจินตนาการของตนมาสร้างสรรค์เป็นเรื่องราว

จากการศึกษาสมุดบันทึกพัฒนาการของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) พบว่าความสามารถด้านภาษา ทั้งการฟังและการพูดอยู่ในเกณฑ์ที่ควรปรับปรุงแก้ไข จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากสื่อนิทานหุ่นมือ สื่อนิทานภาพมีค่อนข้างน้อย ที่มีอยู่ส่วนใหญ่จะชาร์ตทรูติโรม ไม่มีประสิทธิภาพ และความสามารถด้านภาษาไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้พัฒนาการของนักเรียนปฐมวัยต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน ประกอบภาพมาใช้ในการพัฒนาความสามารถการฟัง-การพูด ภาษาไทยของนักเรียนปฐมวัยดังที่ จรรยา สุวรรณทัต (2547) กล่าวว่า ความสามารถทางภาษา มีใช้สิ่งที่เกิดขึ้นโดดเด่นเฉพาะตามลำพังจะต้องอาศัยความรู้คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล การรับรู้ และการเรียนรู้ ผสมผสานด้วยกัน ความรู้คิดจะพัฒนาได้ถึงที่สุดจะต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้ และ ทักษะทางด้านภาษา เป็นเครื่องช่วยที่สำคัญ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการจัดและพัฒนา รูปแบบเลือกใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาด้านภาษาให้กับนักเรียนปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนการศึกษาปฐมวัย จึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะความสามารถด้านภาษา การฟัง และ การพูดภาษาไทย จึงทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาไทยของเด็กปฐมวัย พบว่า วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยการเล่านิทานประกอบภาพเป็นวิธีการเรียนรู้วิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทยได้ โดยมีลำดับขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนคือ (1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน จัดประสบการณ์การ

เล่านิทานประกอบภาพที่เน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ โดยใช้วิธีการและสื่อที่หลากหลายประกอบการใช้ (2) ขั้นตอนการสอน ลักษณะกิจกรรมมุ่งให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด (3) ขั้นสรุปร่วมกันลงข้อสรุป พฤติกรรมและเหตุการณ์ที่ดี และที่ควรแก้ไขจากเรื่องในนิทาน ดังเช่นผลงานวิจัยในต่างประเทศของ ดิกสัน จอห์นสัน และซอลส์ (Dixon, Johnson & Salts, 1977) ได้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรม การเล่านิทานให้นักเรียนจำนวน 46 คน โดยเล่านิทานให้ฟัง พร้อมกับพานักเรียนไปดูของจริงนอกสถานที่ที่นักเรียนที่ได้แสดงบทบาทประกอบตามเนื้อเรื่องสามารถพัฒนาจิตใจลักษณะด้านต่าง ๆ ได้ดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมดินา (Medina, 2000) ได้ศึกษาความสามารถ ด้านการฟัง และความสามารถด้านคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 48 คน ผู้วิจัยเปรียบเทียบวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ประกอบภาพ และการเล่าเรื่องเป็นบทเพลง และมียุโรปภาพประกอบผลการทดลอง พบว่า การเล่าเรื่องเป็นบทเพลง และมียุโรปภาพประกอบสามารถเพิ่มความสามารถด้านการฟัง และความสามารถด้านคำศัพท์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของมาณวิภา บุญรินทร์ (2552) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบรูปภาพที่มีต่อ ความสามารถในการจับใจความของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทานประกอบภาพมีความสามารถในการจับใจ ความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองและเด็กปฐมวัยมีความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบรูปภาพทั้งในภาพรวม และรายพฤติกรรมอยู่ในระดับสนใจมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องงานวิจัยของอุบล เวียงสมุทร (2540) ได้ศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น มีความพร้อมทางภาษา แตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง

นอกจากนี้ สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542) กล่าวว่า นิทานช่วยเปลี่ยนบรรยากาศ และ สร้างสมาธิ หรือนิทานช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ การเล่านิทานจะช่วยเปลี่ยน

บรรยากาศ ทำให้เด็กกระฉับกระเฉง ว่องไว และสามารถใช้นิทานในการสร้างสมาธิให้กับเด็กได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนนิทาน เพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนนิทานมีค่าเท่ากับ 93.10/82.24 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพดีมาก ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้บทเรียนนิทานสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จากความสำคัญของ ปัญหาความสามารถการฟัง - การพูด ภาษาไทย ข้อค้นพบของผลการวิจัยและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ วิธีการจัดประสบการณ์นิทานประกอบภาพดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการจัดประสบการณ์นิทานประกอบภาพ มาทำการทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) ตำบลจอมบึง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี เพื่อแก้ปัญหา และ พัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูด ภาษาไทย ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและพร้อมจะเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ
2. เพื่อศึกษาความสนใจต่อการเรียนภาษา ไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

หลักการจัดประสบการณ์ และ กิจกรรมสำหรับเด็กไว้ดังนี้ กิจกรรมที่จัดควรคำนึงถึงตัวเด็กเป็นสำคัญ เด็กแต่ละคนมีความสนใจแตกต่างกันจึงควรจัดให้มีกิจกรรมหลายประเภทที่เหมาะสมกับวัยตรงกับ ความสนใจและความต้องการ ของเด็กเพื่อให้เด็กได้มีโอกาส และ

ความสามารถกิจกรรมที่จัดควรมีทั้งกิจกรรมที่让孩子ทำเป็นรายบุคคลกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ และควรมีความสมดุลคือให้ทั้งกิจกรรมในห้องเรียน และ นอกห้องเรียนกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวและสงบ กิจกรรมที่เด็กริเริ่ม และ ครูริเริ่มเวลาในการจัดกิจกรรมควรเหมาะสมกับวัยมีการยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น วัย 3 ขวบ มีช่วงความสนใจสั้นประมาณ 8 นาที วัย 4 ขวบ มีช่วงความสนใจอยู่ประมาณ 12 นาที วัย 5 ขวบ มีช่วงความสนใจอยู่ประมาณ 15 นาที กิจกรรมที่จัดควรเน้นให้มีสื่อของจริง 让孩子ได้มีโอกาสสังเกต สำรวจ ค้นคว้า ทดลองแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนอื่น ๆ และผู้ใหญ่

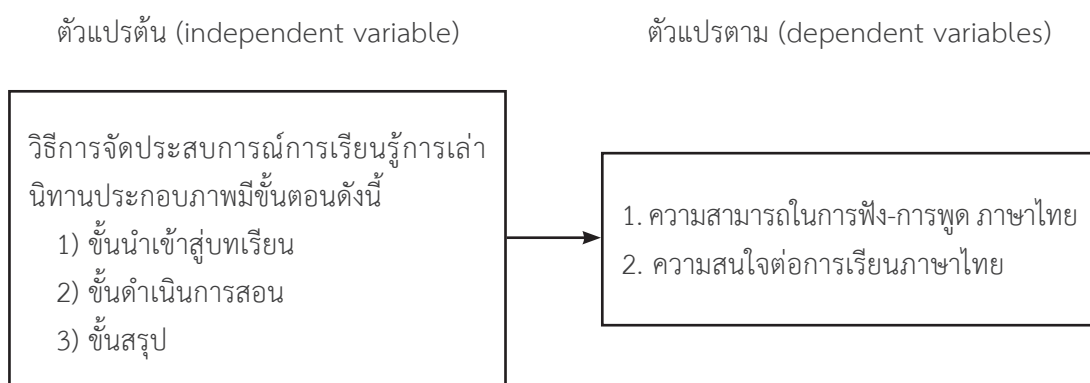
การใช้นิทานเป็นสื่อการสอนสำหรับนักเรียนในระดับปฐมวัย ถือเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง นิทานนอกจากให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว เนื้อหาในนิทานช่วยส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต นักเรียนสามารถตีความจากเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย นอกจากนี้ยังเสริมสร้างจินตนาการและสร้างสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างครูกับผู้เรียน ในการนำนิทานไปใช้ในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายรวมทั้งกิจกรรมการใช้นิทานในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน นิทานมีประโยชน์และความสำคัญต่อเด็กอย่างยิ่ง นิทานจะช่วยชักจูงให้เด็กเกิดความเข้าใจ เกิดความซาบซึ้งในพฤติกรรมที่ต้องการปลูกฝัง นิทานเป็นสื่อ ในการเรียนการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เนื้อหาในนิทาน นอกจากจะทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลินแล้วยังสามารถสอดแทรกคุณธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีส่วนในการเสริมสร้างบุคลิกภาพ เจตคติ และพฤติกรรมให้กับเด็กอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นนิทานยังสามารถช่วยกระตุ้นแรงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ

เด็ก ทำให้เกิดความมานะพยายามในการทำงาน มีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาต่างๆจนบรรลุผลสำเร็จ ตลอดจนช่วยส่งเสริมความคิดจินตนาการ อันนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ จึงมีผู้นำนิทาน มาเป็นเครื่องมือในการสอนจริยศึกษา การศึกษา และสังคมวิทยา และวิชาอื่น ๆ อีกหลายวิชา

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง ของการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันคือ นักเรียนไม่ค่อยสนใจในการสอนของครู เกิดความเบื่อหน่าย และไม่ตั้งใจเรียนเท่าที่ควร เช่นนั้น จึงเป็นสาเหตุ ที่สำคัญก็คือ เด็กเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นเพราะการสอนของครูไม่มีสื่อการสอนที่แปลกใหม่ หรือน่าสนใจเลย โดยเฉพาะเด็กระดับประถมศึกษา ซึ่งมีช่วงเวลาของความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ความสามารถในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น สนใจเกิดอยากเรียนรู้ หรือติดตามการเรียนการสอนตลอดเวลา ทักษะการสร้างความสนใจ จึงจำเป็น และสำคัญยิ่งสำหรับผู้สอนสามารถปรับปรุงกลวิธี ในการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กล่าวคือช่วยให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนอยู่ตลอดเวลา

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ หลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านภาษา ของศรียา นิยมธรรม และปภัสนร นิยมธรรม (2519) และศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพ ซึ่งสามารถสรุปแนวคิดเป็นกรอบแนวคิดได้ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้รู้เล่านิทานประกอบภาพหลังการทดลองดีมาก

2. ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้รู้เล่านิทานประกอบภาพหลังการทดลองมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษา ของศรียา นิยมธรรม และปภัสนร์ นิยมธรรม

ตาราง 1

แบบแผนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	การทดลอง	สอบหลังการทดสอบ
E	X	T

ความหมายของสัญลักษณ์

E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

X แทน ทดลองโดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้รู้เล่านิทานประกอบภาพ

T แทน สอบหลังการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมดจำนวน 140 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) จำนวน 1 ห้อง ทั้งหมด 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มเนื่องจากโรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) จัดนักเรียนเข้าชั้นเรียน โดยละความสามารถทางด้านการเรียน ซึ่งมีนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ห้องละ 35 คน เท่าๆกัน

(2519) และ ศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้นิทานประกอบภาพของ กุลยา ต้นติผลาชีวะ (2540) ซึ่งสามารถสรุปแนวคิดเป็นกรอบแนวคิดได้ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพเครื่องมือ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ One-group Post-test Only design (Saiyod, 1995) ดังตาราง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้รู้เล่านิทานประกอบภาพ หน่วยการเรียนรู้ 16 แผน รวมเวลา 20 ชั่วโมง โดยมีค่า IOC เท่ากับ .94

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบ เป็นแบบวัดตรงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จำนวน 10 ข้อ โดยผู้วิจัยอ่านคำถามให้ผู้เข้ารับการทดสอบฟังทีละข้อ ข้อละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เข้ารับการทดสอบทำเครื่องหมายกากบาทลงในช่องที่เลือก ซึ่งเลือกได้เพียง 1 ตัวเลือก ซึ่งผ่านการพัฒนาหาคุณภาพแล้วโดยมีค่า IOC เท่ากับ .93 , ค่าความยากง่ายเท่ากับ .59, ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .40 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .85

แบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจรายการ (check-list) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 1 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสนใจจำนวน 10 ข้อ ซึ่งผ่านการพัฒนาหาคุณภาพแล้วโดยมีค่า IOC เท่ากับ .93 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .90

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผล การเรียนโดยใช้การจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบ ภาพของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2

2. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการสอน จำนวน 16 ชั่วโมง โดยใช้จัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทาน ประกอบภาพ โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

จัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ ที่เน้นกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ โดยใช้วิธีการและสื่อที่หลากหลายประกอบการใช้คำถาม กระตุ้นซักถามให้นักเรียนมีความคิดกว้างขวางขึ้น โดยใช้คำถามให้คิดย้อนคนละทางกับเหตุการณ์ในนิทาน เช่น กำหนดให้เหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละคร ต่างไปจากที่ปรากฏในนิทาน ให้นักเรียนร่วมกันคิด และให้เหตุผล ทบทวนหรือแสดงความคิดเห็นให้ นักเรียนนำเสนอประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่

2.2 ขั้นดำเนินการสอน

ลักษณะกิจกรรมมุ่งให้นักเรียนมีบทบาท และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุดให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันร่วมแสดงออกด้วยการตั้งคำถามตอบคำถามโดยออกแบบกรอบของความคิด จนกระทั่งได้คำตอบหรือองค์ความรู้ ในเรื่องที่เรียนอย่างชัดเจน ในขั้นตอนนี้จึงจำเป็นต้องมีการร่วมกันวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ความจริงข้อเท็จจริง หรือคำตอบที่ต้องการ

2.3 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันลงข้อสรุป พฤติกรรม และเหตุการณ์ที่ดีและที่ควรแก้ไขจากเรื่องในนิทานตลอดจนลงข้อสรุป สิ่งที่เราควรนำไปปฏิบัติ สิ่งที่เราสนับสนุนให้มีกระบวนการคิดคือ การผูกเรื่อง และการใช้คำถามในการให้คิด คิดแก้ปัญหา คิดหาเหตุผลตามเหตุการณ์ และเหตุผลถ้าเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามท้องเรื่องเป็นการสรุปผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ครูมีโอกาสนักเรียนมีส่วนร่วม โดยร่วมกันสรุปความรู้ ภาพรวมของเรื่องที่เรียนหรือสรุปสาระสำคัญของนิทาน โดยนำความรู้ที่ได้มาทั้งหมดมา นำเสนอแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันสรุปข้อค้นพบ หรือสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ ความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการฟัง

พูดหรือบอกสิ่งที่ได้รับฟัง ถ่ายทอดออกมาด้วยความเข้าใจ ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ แล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ สามารถพูดอธิบายภาพที่ใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัย

3. ทดสอบหลังเรียน (Post test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง - การพูดภาษาไทย ใช้เวลาในการทดสอบ 4 ชั่วโมง

4. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.2 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง โดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

1. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพเท่ากับ .94 ของแบบประเมินเท่ากับ .93 และแบบวัดความสนใจเท่ากับ .93

2. ค่าความยากง่าย (p) ของแบบประเมินเท่ากับ .59

3. ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินเท่ากับ .40

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการฟัง - การพูดภาษาไทย

5. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทยและความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทย ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่านิทานประกอบภาพหลังการทดลอง ค่าร้อยละ 84.8, ค่าเฉลี่ย 8.48 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .78

2. ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียน อนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชา ศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การเล่นทาน ประกอบภาพหลังการทดลองค่าร้อยละ 80, ค่าเฉลี่ย 8 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .80

การอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทย และ ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การเล่นทานประกอบภาพ ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลตามลำดับสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

1. จากการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเล่นทานประกอบภาพ หลังการทดลองอยู่ในระดับดีมากค่าเฉลี่ยร้อยละ 84.8 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการจัดประสบการณ์การเล่นทานประกอบภาพ เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเล่นทานประกอบภาพ เพื่อให้เกิดการสื่อความหมาย และ ความเพลิดเพลิน ดังคำกล่าวของ สันหพัฒน์ อรุณธารี (2540) กล่าวว่า นิทาน คือเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ หรือเป็นการเล่าสืบต่อกันมาเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แก่ผู้ฟัง เป็นสำคัญและสอดคล้องกับธรรมชาติของจิตใจ การฟังนิทานยังช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดการพัฒนาทางด้านภาษาทั้งการพูด และการอ่าน อีกทั้งช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีของผู้ฟังและผู้เล่าให้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาดีขึ้น โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้น ดังนี้ คือ 1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน 2. ขั้นดำเนินการสอน 3. ขั้นสรุป ซึ่งขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นจะช่วยทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ เพราะนิทานเป็นสื่อการสอนช่วยเสริมแรงการสอนภาษาให้นักเรียนสนใจในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นทำให้เกิดความสนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมเพลินเพลินไม่เบื่อหน่ายมีการจดจำที่ดีการส่งเสริมทักษะทางด้านพัฒนาการนักเรียนให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ดังคำกล่าวของ สมศักดิ์ ปรีพุฒนะ (2542) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องที่สนุกสนานโดยการเล่าจากเป็นสื่อในการถ่ายทอด หรือใช้รูปแบบการเขียนทำนองการเล่าด้วยปากเปล่า จุดประสงค์หลักของ

นิทานเพื่อความบันเทิงใจ และสอดแทรกคำสั่งสอนไว้เป็นจุดประสงค์จากข้างต้นสรุปได้ว่านิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อกันมาโดยมีเนื้อเรื่องที่อ้างอิงจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดคล้องกับธรรมชาติของจิตใจทั้งยังส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาด้านการฟัง - การพูด และการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมานวิภา บุญรินทร์ (2552) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่นทานประกอบรูปภาพที่มีต่อความสามารถในการจับใจความของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านโนนไหล่หนองเลิง จังหวัดศรีสะเกษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานประกอบภาพมีความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กปฐมวัยมีความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเล่นทานประกอบรูปภาพทั้งในภาพรวม และรายพฤติกรรมอยู่ในระดับสนใจมากจากการศึกษาขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นนี้ คือ

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

เป็นขั้นการจัดประสบการณ์การเล่นทานประกอบภาพ ที่เน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ โดยใช้วิธีการ และ สื่อที่หลากหลายประกอบการใช้คำถาม กระตุ้นซักถามให้นักเรียนมีความคิดกว้างขวางขึ้น โดยใช้คำถามให้คิดย้อนคนละทาง กับเหตุการณ์ในนิทาน เช่น กำหนดให้เหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละครต่างไปจากที่ปรากฏในนิทาน ให้นักเรียนร่วมกันคิดและให้เหตุผล ทบทวนหรือแสดงความคิดเห็นให้ ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ ซึ่งเป็นขั้นกระตุ้นก่อนนำเข้าสู่การเรียน ดังคำกล่าวของเสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นกิจกรรมที่ครูทำเมื่อเริ่มต้นของการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน มาอยู่ที่การสอนของครู และเป็นการเตรียมนักเรียนให้มีสมาธิในการฟังเรื่องที่ครูจะสอน เป็นการทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของบทเรียนชัดเจนขึ้น นักเรียนรู้ว่าต่อไปจะเรียนเรื่องอะไร และสามารถนำเอาความรู้ และเทคนิคที่นักเรียนมีอยู่เดิมมาสัมพันธ์กับบทเรียนที่ครูจะสอนต่อไปได้ ซึ่งเทคนิคการนำเข้าสู่ บทเรียน มีหลากหลายเทคนิค เช่น ใช้อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับบทเรียน เช่น

ใช้ของจริง หุ่น รูปภาพ การเล่านิทาน เป็นต้น นอกจากนี้ ยังสอดคล้องงานวิจัยของ รสสุคนธ์ แนวบุตร (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านมีความสามารถทางภาษา ด้านการฟัง และการพูด ทั้งโดยภาพรวม และ รายด้าน ด้านการฟัง โดยภาพรวมหลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.28 ด้านการพูด โดยภาพรวมหลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.06 ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรม โดยใช้นิทานที่บ้านด้านการฟังและการพูดสูงกว่า ความสามารถทางภาษาก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานที่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน

ขั้นตอนการสอน

เป็นขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียน มีบทบาท และ มีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันร่วมแสดงออก ด้วยการแสดงบทบาท สมมติหรือตั้งคำถามจากนิทาน ที่ได้ฟังและตอบคำถามโดยออกแบบกรอบของความคิดจนกระทั่งได้คำตอบหรือองค์ความรู้ในเรื่องที่เรียนอย่างชัดเจน ในขั้นตอนนี้จึงจำเป็นต้องมีการร่วมกันวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ความจริงข้อเท็จจริงหรือคำตอบที่ต้องการ ดังคำกล่าวของ Taylor (2000) กล่าวว่า นิทานสามารถใช้ในการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นนำมาสอนแบบบูรณาการทักษะทั้งสี่หรือแยกสอนแต่ละทักษะก็ตาม รวมทั้งการฝึกการออกเสียงทั้งนี้ เพราะเนื้อเรื่องในนิทานมีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งผู้เรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์การใช้คำเหตุการณ์ที่คล้ายกันช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ประโยครวม อีกทั้งภาพที่ใช้ประกอบนิทาน สามารถสื่อความหมายได้ในทำนองเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐวดี ศิลาภรณ์ (2556) ได้ศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ประกอบหุ่น ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองระดับความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ประกอบหุ่นโดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับสูง และความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ประกอบหุ่นมีค่าสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่าแผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบหุ่น สามารถพัฒนา

ให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถทางการพูดสูงขึ้นอย่างชัดเจน
ขั้นสรุป

เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันลงข้อสรุป พฤติกรรม และเหตุการณ์ที่ดี และ ที่ควรแก้ไขจากเรื่องในนิทาน ตลอดจนลงข้อสรุป สิ่งที่น่านำไปปฏิบัติ สิ่งสนับสนุนให้มีกระบวนการคิดคือ การผูกเรื่องและการใช้คำถามในการให้คิด คิดแก้ปัญหา คิดหาเหตุผลตามเหตุการณ์ และ เหตุผลถ้าเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามท้องเรื่องเป็นการสรุปผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนมีโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม โดยร่วมกันสรุปความรู้ ภาพรวมของเรื่องที่เรียนหรือสรุปสาระสำคัญของนิทาน โดยนำความรู้ที่ได้มาทั้งหมดมานำเสนอแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันสรุปข้อค้นพบหรือสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการฟังพูดหรือบอกสิ่งที่ได้รับฟังถ่ายทอดออกมา ด้วยความเข้าใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 1 ในการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพ แล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ สามารถพูดอธิบายภาพที่ใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับวัย ดังคำกล่าวของ ไรท์ (Wright, 2000) กล่าวว่า การนำนิทานมาจัดกิจกรรม การเรียนการสอนนั้น ควรนำมาสอนให้ครอบคลุมทักษะทั้งสี่โดยเน้นความคล่องมากกว่าความถูกต้อง กล่าวคือนักเรียนควรได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังและการอ่าน โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนค้นหาความหมายของเนื้อเรื่อง โดยการทำนายหรือการเดาเรื่องส่วนทักษะการพูดและการเขียน ควรให้นักเรียนได้ฝึกการเล่าเรื่อง หรือเขียนเรื่องเพื่อสื่อความหมายจากที่ได้อ่านหรือฟัง โดยไม่ต้องกังวลกับการพูดผิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมานวิภา บุญรินทร์ (2552) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบรูปภาพที่มีต่อความสามารถในการจับใจความของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบภาพมีความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และเด็กปฐมวัยมีความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบรูปภาพทั้งในภาพรวม และ รายพฤติกรรมอยู่ในระดับสนใจมาก

2. จากการศึกษา ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยวิธีการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยร้อยละ

80 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการจัดประสบการณ์ การเล่านิทานประกอบภาพ เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การเล่านิทานประกอบภาพ เพราะนิทานมีอิทธิพลต่อเด็กมากในระดับปฐมวัย การที่ผู้ใหญ่และครูได้รู้จักใกล้ชิดกับเด็กโดยการเล่านิทานจะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจเด็กมากยิ่งขึ้น และเด็กมีความสนใจที่จะเรียนรู้ดังคำกล่าวของสมศักดิ์ ปริพฺรรณ (2542) กล่าวว่า การเล่านิทาน เป็นวิธีการให้เกิดความรู้วิธีหนึ่ง ที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ สามารถจดจำ กล่าวแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการเป็นที่ยอมรับ นอกจากนั้นเนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์ กับความต้องการดังกล่าวจะช่วยให้เด็กมีความปรารถนา และ มีความสุข กระตือรือร้น ที่จะเรียนรู้โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้น ดังนี้ คือ (1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (2) ขั้นดำเนินการสอน (3) ขั้นสรุป ซึ่งขั้นตอนการสอนแต่ละขั้น จะช่วยทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ เพราะนิทานเป็นสื่อการสอนช่วยเสริมแรงการสอนภาษาให้นักเรียนสนใจในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้น ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมผลิตเพิลินไม่เบื่อหน่าย มีการจดจำที่ดีการส่งเสริมทักษะ ทางด้านพัฒนาการนักเรียนให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ดังคำกล่าวของสมศักดิ์ ปริพฺรรณ (2542) กล่าวไว้ว่า นิทานเป็นเรื่องที่ผูกขึ้นโดยการใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอดหรือใช้รูปแบบการเขียนทำนองการเล่าด้วยปากเปล่า จุดประสงค์หลักของนิทานเพื่อความบันเทิงใจ และสอดแทรกคำสั่งสอนไว้เป็นจุดประสงค์ จากข้างต้นสรุปได้ว่านิทานเป็นเรื่องราว ที่เล่าต่อกันมาโดยมีเนื้อเรื่องที่อ้างอิงจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานผลิตเพิลินและสอดแทรกคติธรรมสอนใจทั้งยังส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาด้านการฟัง - การพูดและการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาณวิกา บุญรินทร์ (2552) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบรูปภาพ ที่มีต่อความสามารถในการจับใจความของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านโนนไหล่นองเลิง จังหวัดศรีสะเกษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ มีความ

สามารถในการจับใจความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กปฐมวัยมีความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบรูปภาพ ทั้งในภาพรวมและรายพฤติกรรมอยู่ในระดับสนใจมากจากการศึกษาขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นนี้ คือ

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

เป็นขั้นการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพ ที่เน้นกระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก โดยใช้วิธีการและสื่อที่หลากหลาย ประกอบการใช้คำถาม กระตุ้นซักถามให้นักเรียนมีความคิดกว้างขวางขึ้นโดยใช้คำถามให้คิดย้อนคนละทาง กับเหตุการณ์ในนิทาน เช่น กำหนดให้เหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละครต่างไปจากที่ปรากฏในนิทานให้นักเรียนร่วมกันคิด และ ให้เหตุผล ทบทวนหรือแสดงความคิดเห็นให้ ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ ซึ่งเป็นขั้นกระตุ้นก่อนนำเข้าสู่การเรียนดังคำกล่าวของเสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นกิจกรรมที่ครูทำเมื่อเริ่มต้นของการสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน มาอยู่ที่การสอนของครู และเป็นการเตรียมนักเรียนให้มีสมาธิในการฟังเรื่องที่ครูจะสอน เป็นการทำให้นักเรียนเข้าใจความหมาย ของบทเรียนชัดเจนขึ้น นักเรียนรู้ว่าต่อไปจะเรียนเรื่องอะไร และสามารถนำเอาความรู้ และเทคนิคที่นักเรียนมีอยู่เดิมมาสัมพันธ์กับบทเรียน ที่ครูจะสอนต่อไปได้ ซึ่งเทคนิคการนำเข้าสู่บทเรียน มีหลากหลายเทคนิค เช่น ใช้อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับบทเรียน เช่น ใช้ของจริง หุ่นรูปภาพ การเล่านิทาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องงานวิจัยของ (Johnson and Salts, 1977) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม ให้กับเด็กอนุบาลอายุ 3-4 ปี ที่โรงเรียนในเมืองดีทรอยต์ เด็กในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 146 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเล่านิทานให้ฟังแล้วให้เด็กแสดงบทบาทประกอบตามเรื่องกลุ่มที่สองเล่านิทานให้ฟังพร้อมพาไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น ไปซื้อของไปสวนสัตว์ กลุ่มที่สามสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง กลุ่มที่สี่ เป็นกลุ่มควบคุมผลการทดลองปรากฏว่าเด็กที่ได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่องไปด้วยพัฒนาจิตลักษณะต่างๆได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กฟังนิทานแล้วเด็กย่อมมีความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครตัวที่ชอบ หรือตัวละครที่ได้รับความสำเร็จจากพฤติกรรมนั้น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าเนื้อหาที่นิทานที่เป็นเรื่องใกล้ความจริง

เช่น เทพนิยาย ให้ผลดีต่อจิตลักษณะของเด็กดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาใกล้ชีวิตเด็กจริง

ขั้นตอนการสอน

เป็นขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันร่วมแสดงออกด้วยการแสดงบทบาทสมมติหรือตั้งคำถามจากนิทานที่ได้ฟังและตอบคำถามโดยออกแบบกรอบของความคิดจนกระทั่งได้คำตอบหรือองค์ความรู้ในเรื่องที่เรียนอย่างชัดเจน ในขั้นตอนนี้จึงจำเป็นต้องมีการร่วมกันวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ความจริงข้อเท็จจริง หรือคำตอบที่ต้องการ ดังคำกล่าวของ Taylor (2000) กล่าวว่า นิทานสามารถใช้ในการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบบูรณาการทักษะทั้งสี่หรือแยกสอนแต่ละทักษะก็ตาม รวมทั้งการฝึกการออกเสียงทั้งนี้ เพราะเนื้อเรื่องในนิทานมีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งผู้เรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์การใช้คำเหตุการณ์ที่คล้ายกันช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ประโยครวม อีกทั้งภาพที่ใช้ประกอบนิทานสามารถสื่อความหมายได้ในทำนองเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนวิภา เสนิย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนนิทานมีค่าเท่ากับ 93.10/82.24 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพดีมาก ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้บทเรียนนิทานสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขั้นสรุป

เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันลงข้อสรุป พฤติกรรมและเหตุการณ์ที่ดีและที่ควรแก้ไขจากเรื่องในนิทานตลอดจนลงข้อสรุปสิ่งที่ควรนำไปปฏิบัติ สิ่งที่สนับสนุนให้มีกระบวนการคิด คือ การผูกเรื่องและการใช้คำถามในการให้คิดคิดแก้ปัญหา คิดหาเหตุผลตามเหตุการณ์และเหตุผลถ้าเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามท้องเรื่องเป็นการสรุปผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนมีโอกาสดูให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม โดยร่วมกันสรุปความรู้ ภาพรวมของเรื่องที่เรียนหรือสรุปสาระสำคัญของนิทาน โดยนำความรู้ที่

ได้มาทั้งหมดมานำเสนอแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันสรุปข้อค้นพบ หรือสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการฟังพูดหรือบอกสิ่งที่ได้รับฟังถ่ายทอดออกมาด้วยความเข้าใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 1 ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เล่านิทานประกอบภาพ แล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ สามารถพูดอธิบายภาพที่ใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัย ดังคำกล่าวของ Wright (2000) กล่าวว่า การนำนิทานมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นควรนำมาสอนให้ครอบคลุมทักษะทั้งสี่โดยเน้นความคล่องมากกว่าความถูกต้อง กล่าวคือนักเรียนควรได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังและการอ่าน โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนค้นหาความหมายของเนื้อเรื่อง โดยการทำนายหรือการเดาเรื่องส่วนทักษะการพูดและการเขียน ควรให้นักเรียนได้ฝึกการเล่าเรื่อง หรือเขียนเรื่องเพื่อสื่อความหมายจากที่ได้อ่านหรือฟังโดยไม่ต้องกังวลกับการพูดผิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภศิริ บุญประเวศ (2542) ได้ศึกษาการพัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่า หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 88.31/84.89 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อแนะนำเสนอที่ไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เล่านิทานประกอบภาพ ที่นำมาใช้สอนควรเป็นนิทานที่มีเนื้อเรื่องสั้น ๆ และเข้าใจง่าย มีประโยชน์ มีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา เหมาะสมกับวัย และความสนใจของนักเรียนที่เป็นสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์จริง

1.2 ภาษาที่ใช้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนต้องมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาได้มากที่สุด จึงจะทำให้เด็กมีความสุขในการเรียนภาษาไทย ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

1.3 ครูควรนำสื่อที่หลากหลายและเป็นสื่อเอกสารจริงเข้ามาเสริมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะนักเรียนได้เข้าถึงเอกสารจริงด้วยตนเองจะทำให้เกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น

1.4 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเล่นหาคำประกอบภาพ ในการสอนภาษาไทย สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนได้ทุกระดับชั้น ซึ่งครูผู้สอนควรเลือกนำไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของนักเรียนในแต่ละระดับ จึงจะมีความหมายสำหรับนักเรียนในชีวิตจริง เพราะนักเรียนต้องการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย และควรคำนึงถึงเวลา สถานที่ และอุปกรณ์ที่ใช้ต้องสะดวกและพอเหมาะ

1.5 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเล่นหาคำประกอบภาพ ครูควรจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมหาสื่ออุปกรณ์ หรือร่วม

กันประดิษฐ์เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและอยากเรียนรู้ในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อเป็นการส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการจัดประสบการณ์การเล่นหาคำประกอบภาพ กับวิธีการสอนอื่น ๆ ได้แก่ วิธีการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ การทำศัลยกรรม การอภิปรายกลุ่ม ฯลฯ

2.2 ควรมีการศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาไทยโดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเล่นหาคำประกอบภาพ กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 ควรมีการศึกษาโดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเล่นหาคำประกอบภาพ โดยนำไปบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ ฯลฯ

References

- A-runtanee, S. (1997). *Fable for early childhood*. Phuket: Phuket Rajabhat University. (in Thai)
- Boonprawate, S. (2009). *A development of children tales as learning materials for teaching words writing skill of Prathomsuksa 2 at ST. Gabriel School Bangkok*. Master of Education Department of Curriculum and Instruction Graduate School, Silpakorn University. (in Thai)
- Bpripbuna, S. (1999). *Fable Important and benefit*. Ratchaburi: Muban Chom Bueng Rajabhat University. (in Thai)
- Bunyarin, M. (2009). *The Effect of fable story telling with picture reading for main idea abilities of early childhood Bannonglai-nonglerng school Srisaket province*. Master of Education degree program in curriculum and instruction, Sukhothai Thammathirat Open University. (in Thai)
- Cha-lermgit, T. (2002). *English games for child*. Bangkok: DK Today. (in Thai)
- Dixon, D., Johnson, J., & Saltz, Eli. (1977). Training disadvantaged preschoolers on various fantasy activities effects on cognitive functioning and Impules control. *Child Development*, 48(2), 367-80
- Laksiri, S. (1997). *Teaching Principle*. Bangkok: Phranakhon Rajabhat University. (in Thai)

- Leetrochowalit, M. (2001). *Jataka tales which promoted peace dhama for the young children*. Master of Education degree program in early childhood education, Chulalongkorn University. (in Thai)
- Medina, S.L. (2000). *Acquiring vocabulary through story-songs*. November 19, 2017, Retrieved from <http://www.forefrontpublishers.com/eslmusic/articles/05.htm>.
- Naewbout, R. (2010). *The development of listening and speaking skills for early childhood by using folk tale-telling activities*. Master of Education degree program in Curriculum and Instruction, Mahasarakham University. (in Thai)
- Niyomtum, S., & Niyomtum, P. (1976). *Inclusion for early childhood*. Bangkok: Love & Lipplace. (in Thai)
- Panit, W. (2012). *21st Century Learning for disciple*. Bangkok: Sotsee-Saleadwong Foundation. (in Thai)
- Pengseetong, J. (2001). A study of problems in English listening of Ramkhamhaeng University students. *Journal of research*, 4(1), 173-175 (in Thai)
- Pinyoh-anuntapomg, S. (2007). *Early childhood education*. Bangkok: Suan Dusit Rajabhat University. (in Thai)
- Saiyod, L.A. (1995). *Educational research technique*. Bangkok: Suweeriyasarn. (in Thai)
- Seneewong Na Ayuthaya, M. (2002). *The development of storytelling incorporated lessons to improve writing ability of grade five students at Bangkok Christlan College*. Master of Education Department of Curriculum and Instruction Graduate School, Silapakorn University. (in Thai)
- Silakorn, N. (2013). *Speeking ability of early childhood using fable story telling with puppets*. Master degree of Education in Early Childhood, Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Simpson, M. (1995). *Language arts in the early childhood classroom*. California: Division of International Thomson.
- Suwantat, J. (2004). *Synthesis research of Thailand about support child*. Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Taylor, D. (2000). *Reading difficulties: Instruction and Assessment*. New York: McGraw-Hill.
- Thummaborworn, N. (2001). *Evaluation of development early childhood*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Tontiparacheewa, K. (1997). Technique intelligence early childhood. *Journal of Higher Education*, 1(1), 36-40. (in Thai)
- Underwood, E.M. (1990). Multiple use of pebble and ball mills. *Industrial and Engineering Chemistry*, 30(8), 905-908.
- Ungsagun, B. (2002). Planning research for development learning. *Journal academic*, 5(12), 48-53. (in Thai)

- Ur, P. (1994). *Discussion That work : Task Centered Fluency Practice*. Cambridge: Cambridge University.
- Wiangsamtu, A. (1997). *The Effect of fable story telling with big book by whole language approach on interest reading and writing abilities of early childhood*. Master of Education degree program in early childhood education, Faculty of Education, Loei Rajabhat University. (in Thai)
- Wright, P.L. (2000). How to develop a teacher rating instrument. *Journal of Higher Education*, 46(6), 653-660.

